

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej **KOMUNIKAT PRASOWY nr 182/14**

Luksemburg, 18 grudnia 2014 r.

Wyrok w sprawie C-202/13
Sean Ambrose McCarthy i inni / Secretary of State for the Home Department

Zjednoczone Królestwo nie może uzależnić prawa wjazdu obywatela państwa trzeciego od uprzedniego uzyskania wizy, gdy obywatel państwa trzeciego jest posiadaczem „karty pobytu członka rodziny obywatela Unii”

Dyrektywa w sprawie prawa obywateli Unii do swobodnego przemieszczania się nie dopuszcza środków, które – wdrażając cel prewencji ogólnej – uniemożliwiają członkom rodziny wjazd bez wizy na terytorium państwa członkowskiego

Sean Ambrose McCarthy ma podwójne obywatelstwo: brytyjskie i irlandzkie. Jest mężem obywatelki Kolumbii, z którą ma córkę. Począwszy od 2010 r. rodzina mieszka w swoim domu w Hiszpanii. Małżonkowie McCarthy posiadają także dom w Zjednoczonym Królestwie, do którego regularnie podróżują. Helena Patricia McCarthy jest posiadaczką „karty pobytu członka rodziny obywatela Unii” („karty pobytu”) wydanej przez organy hiszpańskie. Zgodnie z obowiązującymi przepisami brytyjskimi w dziedzinie imigracji, aby móc wjechać do Zjednoczonego Królestwa posiadacze takiej karty muszą złożyć wniosek o zezwolenie na wjazd („zezwolenie rodzinne EOG”) ważne przez okres sześciu miesięcy. To zezwolenie rodzinne może zostać odnowione, pod warunkiem, że jego posiadacz uda się osobiście do przedstawicielstwa dyplomatycznego Zjednoczonego Królestwa za granicą i wypełni formularz zawierający pytania dotyczące jego zasobów oraz sytuacji zawodowej.

Będąc zdania, że te przepisy krajowe naruszają ich prawo do swobodnego przemieszczania się, w 2012 r. rodzina McCarthy wniosła skargę do High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court), Zjednoczone Królestwo. Sąd ten zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy w świetle dyrektywy 2004/38¹ i protokołu nr 20 obywatele państw trzecich mogą w sposób ogólny zostać zobowiązani do uzyskania wizy, aby móc wjechać na terytorium brytyjskie, pomimo że posiadają oni już kartę pobytu.

Trybunał potwierdził, że dyrektywa 2004/38 znajduje zastosowanie do sytuacji rodziny McCarthy. Dyrektywa ma zastosowanie do każdego obywatela Unii, który skorzystał z przysługującego mu prawa do swobodnego przemieszczania się osiedlając się w państwie członkowskim innym niż państwo, którego obywatelstwo posiada, a także do członków jego rodziny. Z dyrektywy 2004/38 nie wynika, że prawo wjazdu członków rodziny obywatela Unii, którzy nie mają obywatelstwa państwa członkowskiego oraz zwolnienie z obowiązku posiadania wizy, przewidziane w art. 5 ust. 2 zdanie pierwsze tej dyrektywy są ograniczone do państw członkowskich innych niż państwo członkowskie pochodzenia obywatela Unii. A zatem członek rodziny obywatela Unii, który skorzystał z przysługującego mu prawa do swobodnego przemieszczania się i który znajduje się w sytuacji takiej jak H.P. McCarthy Rodriguez, nie podlega obowiązkowi uzyskania wizy ani równoważnemu obowiązkowi, aby móc wjechać na terytorium państwa członkowskiego, z którego pochodzi ten obywatel Unii.

¹ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).

Trybunał zbadał następnie, czy i pod jakimi warunkami dyrektywa 2004/38 pozwala państwu członkowskiemu, w celu stawienia czoła ogólnemu systemowemu ryzyku nadużycia prawa lub oszustwa, wymagać uprzedniego wydania zezwolenia na wjazd.

Trybunał stwierdził, że państwa członkowskie mogą przyjmować środki oparte na art. 35 dyrektywy 2004/38 mające na celu odmowę, unieważnienie lub cofnięcie prawa przyznanego przez tę dyrektywę w przypadku nadużycia prawa lub oszustwa, wyłącznie po indywidualnym rozpatrzeniu każdego przypadku. A zatem do celów wjazdu bez wizy na terytorium państwa członkowskiego organy krajowe tego państwa są zobowiązane uznać kartę pobytu wydaną na podstawie dyrektywy przez inne państwo członkowskie, chyba że autentyczność tej karty i prawdziwość zawartych w niej danych są podawane w wątpliwość przez konkretne poszlaki, które w odniesieniu do indywidualnego przypadku pozwalają stwierdzić istnienie nadużycia prawa lub oszustwa.

Sporne przepisy uzależniają wjazd na terytorium Zjednoczonego Królestwa od uprzedniego uzyskania zezwolenia na wjazd, nawet w przypadku, gdy organy nie są zdania, że członek rodziny obywatela Unii mógł dopuścić się nadużycia prawa lub oszustwa. Zatem przepisy te w sposób całkowity i automatyczny uniemożliwiają członkom rodziny mającym ważną kartę pobytu wjazd bez wizy na terytorium państw członkowskich, pomimo że prawo wjazdu zostało im przyznane dyrektywą.

Okoliczność, że państwo członkowskie ma do czynienia ze znaczną liczbą przypadków nadużycia prawa lub oszustwa, których dopuszczają się obywatele państw trzecich, nie może – wobec braku wyraźnego przepisu w dyrektywie 2004/38 – uzasadniać przyjęcia środka opierającego się na względach prewencji ogólnej, z wyłączeniem wszelkiej szczegółowej oceny indywidualnego zachowania danej osoby. Takie środki skutkowałyby, tak jak w niniejszym przypadku, tym, że sama przynależność do określonej grupy osób pozwoliłaby państwom członkowskim na odmowę uznania prawa wyraźnie przyznanego dyrektywą 2004/38 członkom rodziny obywatela Unii, którzy nie mają obywatelstwa państwa członkowskiego, nawet jeśli w rzeczywistości spełniają oni warunki określone w tej dyrektywie, oraz naruszałaby, ze względu na ich automatyczny charakter, samą istotę indywidualnego prawa podstawowego obywateli Unii do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich.

Wreszcie, w odniesieniu do protokołu nr 20, Trybunał stwierdził, że kontrola graniczna, której Zjednoczone Królestwo może dokonywać na podstawie tego protokołu, może obejmować zbadanie autentyczności dokumentów oraz prawdziwości danych, a także zbadanie, czy istnieją konkretne poszlaki pozwalające na stwierdzenie istnienia nadużycia prawa lub oszustwa. Nie jest natomiast dozwolone określanie warunków wjazdu osób, którym prawo wjazdu przysługuje na podstawie prawa Unii, ani nakładanie w stosunku do nich dodatkowych warunków wjazdu lub warunków innych niż określone w prawie Unii.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106